

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně: **K. N.**, bytem H. 767/2a, P. 8, zastoupena JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 8**, se sídlem Zenklova 35, Praha 8, za účasti: **Centrum Krakov a. s.**, se sídlem Lodžská 850/6, Praha 8, IČ 27340376, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Určuje se, že zásah spočívající ve vydání kolaudačního souhlasu ze dne 22. 10. 2013, č. j. MCP8 133627/2013, Úřadem městské části Praha 8, byl nezákonný.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 10 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce, JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala svou žalobou ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu. Tento nezákonný zásah dle žalobního tvrzení spočívá v tom, že žalovaný jakožto stavebním úřad podle § 122 odst. 3 stavebního zákona vydal dne 22. 10. 2013 kolaudační souhlas č. j. MCP8 133627/2013 s užíváním části stavby „Nákupní centrum Krakov, Praha 8, Troja, Lodžská a Hnězdenská“ (dále též jen „OC Krakov“).

Žalobkyně tvrdí, že je přímo krácena na svém právu na ochranu života a zdraví, vlastnickém právu a právu na příznivé životní prostředí. Tvrdí, že zásah do jejích práv je zaměřen přímo proti ní a že trvá.

Žalobkyně uvádí, že je spoluvlastníkem nemovitosti č. p. 767 na pozemku parc. č. 1306/41 v k. ú. Troja. Tato nemovitost se nachází v blízkosti OC Krakov, které se nachází přes silnici (blíže než 50 m).

Žalobkyně tvrdí, že zde existuje celoroční i celodenní zátěž vznikající provozem této stavby, zejména zvýšený hluk a osvit její nemovitosti. Napadený úkon znamená zásah do vlastnického práva a do práva na ochranu zdraví a na příznivé životní prostředí.

V dubnu 2014 bylo z iniciativy SVJ Hnězdenská provedeno měření světla reklamních log, OC Krakov a i když několik log nesvítilo a svítivost byla díky stížnostem majitelů bytů v Hnězdenské 767 od zahájení provozu OC snížena, byla naměřená hodnota relativně těsně pod limitem normy.

Obě měření hluku, provedená firmou Kontrahluk, ukazují, že hluk jak ze zásobovacího dvora, tak z nekryté vzduchotechniky na střeše OC Krakov, dosahuje ve dne hygienického limitu 50 dB. Podobné výsledky byly zjištěny i měřením provedeným na objednávku SVJ Hnězdenská v září 2014.

Nezákonnost kolaudačního souhlasu spatřuje žalobkyně v tom, že byl vydán v rozporu se stavebním povolením. Dle stavebního povolení ze dne 10. 8. 2011, č. j. MCP8 073287/2011, sp. zn. MCP8 028475/2011/OV.Dv, na stavbu „Nákupní centrum Krakov“ měl být k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu předložen mj. 1) „Doklad podložený měřeními hluku, provedený držitelem osvědčení o akreditaci nebo držitelem autorizace, prokazující, že hluk z provozu objektu nákupního centra (VZT, zásobování, osobní doprava) nepřekračuje před nejbližší chráněnou fasádou maximální přípustné hladiny akustického tlaku stanovené nařízením vlády č. 148/2006 Sb., což je 40/50 dB (noc/den) L_{Aeq} “ a 2) „Doklad o měření rušivých účinků světla z objektu nákupního centra na okolní objekty“. Žalobkyně tvrdí, že tyto doklady nebyly předloženy.

Dle seznamu dokumentů předložených ke kolaudačnímu souhlasu s užíváním stavby č. j. MCP8 133627/2013, sp. zn. MCP8 125171/2013/OV.Dv byl předložen mj. 1) autorizovaný protokol o měření hluku z provozu nově instalované vzduchotechniky a chlazení pro klimatizaci a technologii NC Krakov, které zpracoval dne 12. 10. 2013 Kontrahluk, s. r. o., 2) protokol o měření hluku vzduchotechnických a chladících zařízení NC Krakov, které zpracovala dne 2. 10. 2013 Akustika Praha, a. s., a 3) protokol o měření rušivých účinků umělého světla ze střešního světlíku z objektu nákupního centra na sousední objekt č. p. 607 k. ú. Troja, které provedl Ing. T. S.

Žalobkyně uvádí, že stavební rozhodnutí explicitně požaduje doložit nepřekročení hlukových limitů u hluku ze vzduchotechniky, ale i u hluku dalších zdrojů hluku z provozu objektu nákupního centra („zásobování, osobní doprava“). Žádný doklad o tom, že by zásobování OC Krakov nebo obslužná osobní doprava nepřekračovaly hlukové limity, nebyl ke kolaudaci předložen. Stavebník tedy nesplnil požadavky vyjmenované ve stavebním rozhodnutí a žalovaný pochybil v tom, že je nepožadoval a i bez nich kolaudační souhlas vydal. Nadto předložený protokol o měření hluku ze dne 12. 10. 2013 neprokazuje, že hluk z VZT

(nekrytá vzduchotechnika na střeše budovy OC Krakov) v denní a noční době nepřekračuje hygienický limit, neboť se měření u nejbližšího objektu č. p. 607 pohybuje v rozmezí nejistoty měření kolem hygienického limitu a statisticky korektně nelze prokázat, že norma není překročena (stejně jako nelze prokázat, že je dodržena). Analogická situace je pak pro měření v nočních hodinách. Tím není splněna podmínka uvedená ve stavebním rozhodnutí.

Ve stavebním povolení byl požadován též „Doklad o měření rušivých účinků světla z objektu nákupního centra na okolní objekty“. Ke kolaudaci byl předložen doklad o měření světla ze střešního světlíku. Světlík ovšem tím, že míří vzhůru a je otočen směrem ke KD Krakov, na žádné okolní objekty v podstatě nesvítí. Objekt nákupního centra ovšem vyzařuje a od prvního dne provozu vyzařoval ještě světlo ze světelných reklam a z osvětleného panelu s názvem centra. Doklad o měření světla z těchto zdrojů předložen nebyl, přestože světla z reklamy silně osvětlují část domu v Hnězdenské č. p. 767 a působí zasaženým obyvatelům značné nepohodlí. Žalovaný v tomto smyslu evidentně pochybil, případně neprovedl dostatečně závěrečnou prohlídku provozovaného objektu – osvětlení domu č. p. 767 v Hnězdenské ulici bylo po otevření oslňující a za tmy naprosto nepřehlédnutelné.

Žalobkyně shrnuje, že OC Krakov nesplňuje podmínky pro vydání kolaudačního souhlasu, protože stavba nebyla provedena v souladu se stavebním povolením a je tedy v rozporu s § 119 odst. 2 stavebního zákona.

Žalobkyně dále konstatuje, že na otevřeném zásobovacím dvoře pod okny klidových místností domu č. p. 767 v Hnězdenské ulici pracovníci OC Krakov a řidiči denně překládají a skladují zboží, hlučně manipulují s vozíky a paletami. Nákladní automobily (cca 50 denně) navíc obtěžují běžícími motory (motory samotného nákladního vozu při příjezdu, poježdění po dvoře a odjezdu, ale zejména pak chladicími motory, které se při vykládce nevypínají). Téměř denně se hlučně lisuje velkoobjemový odpad a ještě hlučněji jsou vyváženy různé typy odpadových kontejnerů. Takovýto provoz se nikde v dokumentaci nepopisuje, ale denně od 6:30 do 20:00 se děje a je pro žalobkyni i sousední obyvatele velmi rušivý. Provoz zásobovacího dvora v celé stavební dokumentaci je spíše zamlčován – v hlukové studii předložené ve stavebním řízení se hovoří o 4 těžkých nákladních automobilech a jiná dopravní obsluha není uváděna. Podhodnocení intenzity zásobování je zcela zřejmé z obecných znalostí (žádné obchodní centrum tohoto rozsahu není zásobováno pouze 4 vozy denně) i ze skutečného provozu zjištěného žalobkyní. Původní plány zásobovacího dvora s vykládacími rampami navíc budily dojem, že automobily budou k OC nacouávat a vykládat zboží do skladů. Realita je však zcela jiná – žádné rampy, ke kterým by nákladní automobily mohly nacouvat, na dvoře nejsou a k OC nacouvávají pouze některé vozy (které ovšem hlučně vykládají mimoúrovňově). Žalobkyně tvrdí, že hluková studie předložená ve stavebním řízení, a následně tomu také stavební rozhodnutí vydané na jejím základě, hovoří o jiném zásobovacím dvoře, než jaký je skutečně provozován, případně, že dvůr byl zkolaudován k provozu předpokládanému ve studii (4 vozy denně), nikoliv k takovému, jaký se tam odehrává.

Žalobkyně taktéž uvádí, že vytýkaná situace OC Krakov je i v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu tím, že je stavba umístěna a užívána způsobem, který nad přípustnou míru obtěžuje své okolí, kterým je obytné prostředí (čl. 4 obecně technických požadavků na výstavbu pro hl. m. Prahu); zejména jde o konstantní silný hluk VZT, hluk z osobní dopravy příježdějící do OC (tisíce aut denně) a o provoz zásobovacího dvora, jehož vlivy nejsou v dokumentech předložených jak již ke stavebnímu povolení, tak kolaudačnímu souhlasu blíže popisovány ani posuzovány.

Dle žalobkyně OC Krakov svým užíváním ohrožuje a poškozují lidské zdraví a životní prostředí, když zatěžuje svoje okolí nadměrným hlukem a osvitem. Je tedy v rozporu s § 119 odst. 2 stavebního zákona i z tohoto důvodu.

Pokud jde o právní důvody žaloby, žalobkyně tvrdí, že její vystavení nadměrnému hluku a nadměrnému osvitu je v rozporu s čl. 35 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Dále dochází k porušení nařízení vlády č. 272/2011 Sb., § 11, § 12 odst. 1 a § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a již shora uvedeného § 119 odst. 2 stavebního zákona. Došlo i k porušení procesních pravidel: § 2 správního řádu (zásada zákonnosti, zásada minimalizace zásahů do práv a zájmů, a zásada souladu s veřejným zájmem), § 3 správního řádu (zásada zjišťování stavu věci) a § 68 odst. 3 správního řádu (rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno – je nepřezkoumatelné).

Žalobkyně navrhla zrušení kolaudačního souhlasu Úřadu městské části Praha 8 ze dne 22. 10. 2013, č. j. MCP8 133627/2013, o povolení užívání části stavby Nákupní centrum Krakov, Praha 8, Troja, Lodžská a Hnězdenská.

Následně na výzvu soudu, aby uvedla petit do souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s., žalobkyně v doplnění žaloby navrhla, aby soud

1. určil, že zásah spočívající v citovaném kolaudačním souhlasu je nezákonný,
2. přikázal žalovanému zrušit kolaudační souhlas dle § 156 odst. 2 správního řádu,
3. přikázal žalovanému, aby zakázal užívání části stavby Nákupní centrum Krakov, Praha 8, Troja, Lodžská a Hnězdenská,
4. přiznal žalobkyni proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu žaloby uvádí, že kolaudačním souhlasem ze dne 22. 10. 2013, č. j. MCP8 133627/2013, sp. zn. MCP8 125171/2013/OV.Dv, bylo povoleno užívání části stavby „Nákupní centrum Krakov“, Praha 8, Troja, Lodžská a Hnězdenská, povolené na pozemcích parc. č. 1306/7, 1306/8, 1306/9, 1306/12, 1306/13, 1306/14, 1306/15, 1306/19, 1306/20, 1306/21, 1306/22, 1306/23, 1306/24, 1306/25, 1307/1, 1307/13, 1308/2, 1321/1, 1321/19, 1321/20, 1321/21, 1321/22, 1742 v katastrálním území Troja. Budova nákupního centra se podle předloženého geometrického plánu č. 2156-88/2013 ze dne 7. 10. 2013, který zpracoval úředně oprávněný zeměměřický inženýr Ing. M. Ř., nachází na zastavěném pozemku parc. č. 1306/8 v katastrálním území Troja. Kolaudační souhlas je opatřením podle části čtvrté správního řádu.

K námitce, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu nebyly doloženy všechny doklady požadované ve stavebním povolení ze dne 10. 8. 2011, č. j. MCP8 073287/2011 sp. zn. MCP8 028475/2011/OV.Dv (které nabylo právní moci dne 14. 9. 2011) žalovaný sděluje, že do podmínek stavebního povolení byly převzaty podmínky ze závazných stanovisek dotčených orgánů. To znamená, že byly mj. převzaty i podmínky Hygienické stanice hl. m. Prahy, která ve svém závazném stanovisku ze dne 4. 11. 2010, č. j. S.HV/740A/23997/10, mimo

jiné stanovila: „*Hluk z provozu objektu nákupního centra (VZT, zásobování, osobní doprava) nesmí před nejbližší chráněnou fasádou překračovat maximální přípustné hladiny akustického tlaku stanovené nařízením vlády č. 148/2006 Sb., což je 40/50 dB (noc/den) v L_{Aeq} . Splnění podmínky musí být dokladováno výsledky měření nejpozději při kolaudačním řízení.*“ Po provedení závěrečné kontrolní prohlídky a po kontrole dokladů ke stavbě, které spadají do kompetence Hygienická stanice hl. m. Prahy, vydala dne 15. 10. 2013 Hygienická stanice hl. m. Prahy souhlasné závazné stanovisko č. j. HSHMP 44784/2013 S.HK/K k užívání stavby. Žalovaný zdůrazňuje, že k posuzování měření hluku je kompetentním orgánem právě Hygienická stanice hl. m. Prahy, nikoliv stavební úřad. Vzhledem k tomu, že Hygienickou stanicí hl. m. Prahy bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko k užívání stavby, tak stavební úřad, mj. na základě tohoto dokladu, neshledal důvody pro nevydání kolaudačního souhlasu.

Žalovaný dále zmiňuje, že Městská část Praha 8 nechala zpracovat v době provozu centra Krakov dne 22. 1. 2014 další měření hluku z provozu technologie zajišťující nucené větrání a klimatizaci. Měření a protokol o autorizovaném měření hluku vypracovala ECOMOST s. r. o. V závěru protokolu z měření je mj. uvedeno, že u domů č. p. 607 a č. p. 767 nedochází prokazatelně k překročení hygienických limitů. Tento protokol zasílá stavební úřad také přílohou.

Pokud jde o námitku, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu nebyl doložen požadovaný doklad o měření rušivých účinků světla z objektu nákupního centra na okolní objekty, žalovaný konstatuje, že v podmínkách stavebního povolení bylo mj. stanoveno: „*K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu bude mj. předložen doklad o měření rušivých účinků světla z objektu nákupního centra na okolní objekty, provedený držitelem osvědčení o akreditaci nebo držitelem autorizace.*“ K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu byl předložen protokol o měření rušivých účinků umělého světla ze střešního světlíku z objektu nákupního centra na sousední objekt č. p. 607 k. ú. Troja, které provedl Ing. T. S., osoba s odbornou způsobilostí, který konstatuje, že vertikální hodnoty osvětlenosti nepřesáhnou na fasádě normové hodnoty. Žalovaný upozorňuje, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu nemohlo být předloženo měření z účinků světla ze světelných reklam a z osvětleného panelu s názvem centra, protože tyto stavby (označení objektu – loga na střeše a nápisy na fasádě) nebyly předmětem ani výše uvedeného stavebního povolení, ani žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Označení objektu loga na střeše a nápisy na fasádě byly povoleny zcela samostatně, a to společným územním souhlasem a souhlasem s provedením ohlášeného záměru ze dne 3. 7. 2013, č. j. MCP8 088618/2013, sp. zn. MCP8 078985/2013/OV.Pet.

K provozu zásobovacího dvora žalovaný konstatuje, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu předložil stavebník provozní řád centra Krakov, ve kterém byl stanoven také provoz zásobovacího dvora a způsob zásobování nákupního centra. Tento provozní řád byl předložen také Hygienické stanici hl. m. Prahy. Za dodržování provozního řádu je zodpovědný pouze vlastník stavby, který se zavázal k jeho dodržování. Stavební úřad není kompetentním orgánem pro kontrolu dodržování provozního řádu. Stavební úřad, popř. jiný dotčený správní orgán (např. Hygienická stanice hl. m. Prahy), kontrolují stavby v případě podezření z porušení právních předpisů, které jsou v jejich kompetenci, nikoliv z důvodu nedodržování provozního řádu.

Závěrem žalovaný shrnuje, že stavebník k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu doložil doklady prokazující bezpečné provedení a následné užívání stavby, stavební úřad podle § 122 odst. 3 stavebního zákona nezjistil závady bránící bezpečnému užívání stavby ani rozpor

se závaznými stanovisky dotčených orgánů k užívání stavby a shledal též, že skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Proto vydal kolaudační souhlas ze dne 22. 10. 2013, č. j. MCP8 133627/2013, sp. zn. MCP8 125171/2013/OV.Dv, části stavby „Nákupní centrum Krakov“ Praha 8, Troja, Lodžská a Hnězdenská.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně konstatuje, že soud musí přezkoumat též zákonnost závazného stanoviska, a to tím spíše, že závazné stanovisko nebylo možno přezkoumat v odvolacím řízení, neboť kolaudační souhlas není rozhodnutím a nelze jej napadat odvoláním. Pokud jde o přezkum provozního řádu, ten byl předložen jako podklad kolaudačního souhlasu. Tím se provozní řád stal závaznou podmínkou kolaudačního souhlasu a dodržování podmínek kolaudačního souhlasu je povinen stavební úřad kontrolovat, případně dát podnět příslušnému orgánu, tj. Hygienické stanici hl. m. Prahy. Žalobkyně setrvala na návrhu formulovaném v doplnění žaloby.

Na výzvu soudu sdělila obchodní společnost Centrum Krakov a. s., že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 s. ř. s., jelikož žalobkyně ani žalovaný svůj nesouhlas s takovým projednáním nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V první řadě se soud zabýval otázkou, který správní orgán je žalován. Žalobkyně sice v rubrice žaloby jako žalovanou označila „Městskou část Praha 8“, z ostatního textu žaloby však jednoznačně plyne, že nezákonnost zásahu vytýká „stavebnímu úřadu“, kterým je v posuzované věci Úřad městské části Praha 8. Soud má tedy za to, že žalobkyně přes nepřesnost v rubrice žaloby řádně identifikovala pasivně legitimovaný správní orgán.

Dále zdejší soud připomíná, že v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publ. pod č. 2725/2013 Sb., bylo vysloveno, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona (včetně kolaudačního souhlasu) jsou jinými úkony, na které se podle § 177 odst. 2 správního řádu obdobně aplikuje úprava obsažená v části čtvrté správního řádu. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s.

Následně se soud věnoval věcnému posouzení žaloby.

Podle § 119 odst. 2 stavebního zákona použitého na základě § 122 odst. 3 věta první téhož zákona *stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nabrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení*

stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

Podle § 122 odst. 4 věta první stavebního zákona, *jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby.*

Ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s. pak stanoví, *že soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*

Žalobkyně se předně domáhá určení nezákonnosti kolaudačního souhlasu, z tohoto hlediska je tedy rozhodující skutkový a právní stav ke dni jeho vydání, tj. k datu 22. 10. 2013. Z tohoto pohledu ovšem soud musí předeslat, že relevanci pro hodnocení věci mohou mít pouze tvrzení (ať již žalobkyně nebo žalovaného), která z hlediska časového nepřekračují uvedenou hranici. Soud tak musel ponechat stranou zejména protokol o měření hluku ze dne 25. 3. 2014, aktuální provoz zásobovacího dvora, tvrzené provozování stavby v rozporu s provozním řádem (nadto provozní řád není v obsahu kolaudačního souhlasu zmíněn jako podmínka kolaudačního souhlasu, nejedná se tudíž o právně přímo závazný dokument).

Zdejší soud dále konstatuje, že žalovaný správně ve vyjádření k žalobě poukazuje na to, že napadá-li žalobkyně vady kolaudačního souhlasu z hlediska hlukového, byl žalovaný vázán v tomto ohledu při vydávání kolaudačního souhlasu závazným stanoviskem Hygienické stanice hl. m. Prahy. Avšak i za této situace za vydání a obsah kolaudačního souhlasu odpovídá žalovaný, jakožto správní orgán kolaudační souhlas vydávající (srov. § 122 odst. 1 věta druhá stavebního zákona).

Žalobkyně spatřuje nezákonnost kolaudačního souhlasu v nedodržení podmínek stavebního povolení z hlediska hlukové zátěže. Soud z obsahu správního spisu ověřil, že ve stavebním povolení ze dne 10. 8. 2011, č. j. MCP8 073287/2011, sp. zn. MCP8 028475/2011/OV.Dv, na stavbu „Nákupní centrum Krakov“ bylo stanoveno, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu má být mimo jiné předložen „*Doklad podložený měřením hluku, provedený držitelem osvědčení o akreditace nebo držitelem autorizace, prokazující, že hluk z provozu objektu nákupního centra (VZT, zásobování, osobní doprava) nepřekračuje před nejbližší chráněnou fasádou maximální přípustné hladiny akustického tlaku stanovené nařízením vlády č. 148/2006 Sb., což je 40/50 dB (noc/den) L_{Aeq}* “. V tomto ohledu má žalobní tvrzení oporu ve správním spisu.

Soud dále u obsahu správního spisu ověřil, že k napadenému kolaudačnímu souhlasu byl z hlediska hlukové zátěže předložen

- autorizovaný protokol o měření hluku z provozu nově instalované vzduchotechniky a chlazení pro klimatizaci a technologii NC Krakov, které zpracoval dne 12. 10. 2013 Kontrahluk, s. r. o.,
- protokol o měření hluku vzduchotechnických a chladících zařízení NC Krakov, které zpracovala dne 2. 10. 2013 Akustika Praha, a. s.

Z uvedeného plyne, že soud musí přisvědčit také tvrzení žalobkyně, že k napadenému kolaudačnímu souhlasu byly doloženy protokoly o měření hluku, jen pokud se týká nově instalované vzduchotechniky a chlazení pro klimatizaci a technologii. Žalobkyně důvodně poukazuje na to, že dle podmínek stavebního povolení měla hluková měření zahrnovat i hluk z dalšího provozu obchodního centra, tedy především ze zásobování a osobní dopravy. Doklad prokazující autorizované měření i této hlukové zátěže však podle obsahu správního spisu nebyl ke dni vydání kolaudačního souhlasu ke kolaudačnímu souhlasu předložen. Tím není splněna podmínka uvedená ve stavebním rozhodnutí. Za těchto okolností žalovaný porušil § 119 odst. 2 ve vazbě na § 122 odst. 3 věta první stavebního zákona, neboť vydal kolaudační souhlas, ačkoli nebylo v rozporu se stavebním rozhodnutím prokázáno, že stavba byla provedena v souladu s povolením stavby.

Dále žalobkyně nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu spatřuje v nedodržení podmínek stavebního povolení z hlediska rušivého osvitu. Soud z obsahu správního spisu ověřil, že ve stavebním povolení ze dne 10. 8. 2011, č. j. MCP8 073287/2011, sp. zn. MCP8 028475/2011/OV.Dv, na stavbu „Nákupní centrum Krakov“ bylo stanoveno, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu má být mimo jiné předložen *„Doklad o měření rušivých účinků světla z objektu nákupního centra na okolní objekty“*.

K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu byl předložen protokol o měření rušivých účinků umělého světla ze střešního světlíku z objektu nákupního centra na sousední objekt č. p. 607 v k. ú. Troja, které provedl Ing. T. S. (osoba s odbornou způsobilostí), který konstatoval, že vertikální hodnoty osvětlenosti nepřesáhnou na fasádě normové hodnoty.

Žalobkyně však namítá, že hodnocení rušivého osvitu chybně nezahrnuje světlo ze světelných reklam a z osvětleného panelu s názvem obchodního centra. V tomto směru soud z obsahu správního spisu shledal, že součástí stavebního povolení ani návazného žalobou napadeného kolaudačního souhlasu nebyla instalace světelných reklam ani světelného střešního panelu s označením centra. Tyto světelné zdroje byly povoleny samostatně společným územním souhlasem a souhlasem s provedením ohlášeného záměru ze dne 3. 7. 2013, č. j. MCP8 088618/2013, sp. zn. MCP8 078985/2013/OV.Pet.

S ohledem na to, že právě uvedené světelné zdroje nebyly součástí stavby, pro jejíž užívání byl vydán žalobou napadený kolaudační souhlas, je námitka týkající se rušivého osvitu z těchto světelných zdrojů nedůvodná.

Z hlediska namítaného rozporu s obecnými požadavky na výstavbu považuje soud za zásadní to, že z obsahu správního spisu neplyne a ani žalobkyně netvrdí, že by uplatnila jakékoliv námitky v územním řízení. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46: *„námitky k některým aspektům stavby se mohou překrývat s předmětem řízení o umístění či povolení stavby i s posouzením dopadů jejího užívání. Ovšem oddělování námitek vznesených v jednotlivých fázích umístování a povolování stavby je opodstatněné. Ustanovení 119 odst. 2 stavebního zákona je určitou obdobou ustanovení § 90 a § 111 tohoto zákona v případě územního a stavebního řízení, posuzované základní okruhy vlivů stavby jsou nicméně hodnoceny ve vztahu k uvádění stavby do užívání, tedy v rámci aktivních povolovacích režimů-oznámení záměru o užívání stavby a kolaudačního souhlasu. Kolaudační souhlas tak zejména ověřuje provedení stavby dle předcházejících rozhodnutí a osvědčuje bezpečné užívání stavby. Osobám, které brojí proti kolaudačnímu souhlasu, již nesvědčí námitky, které měly být uplatněny v řízení o umístění nebo povolení stavby a týkají se toliko otázek posuzovaných v těchto řízeních, tedy*

souvisejících s umístěním nebo provedením stavby, bez návaznosti na její užívání. Jedná se totiž o otázky, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. V opačném případě by došlo k prolomení návaznosti jednotlivých povolovacích procesů a narušení právní jistoty stavebníka a dalších osob. V rozsahu, ve kterém jsou vlastnosti a funkčnost stavby dostatečně posouzeny již v řízeních o umístění a povolení stavby, není důvodu požadovat provedení zkušebního provozu stavby.“

Nelze proto shledat důvodnost žaloby v té části, podle které je stavba umístěna v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, neboť to je skutečnost, kterou měla žalobkyně možnost namítat v řízení o vydání územního rozhodnutí. Soulad stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu je primárně posuzován v územním (popřípadě stavebním) řízení; při vydání kolaudačního souhlasu se jen ověřuje, zda stavba odpovídá již vydaným rozhodnutím a soulad s obecnými technickými požadavky se nad tento rámec řeší jen v souvislostech, jež ze schválené projektové dokumentace případně neplynou, popř. odchylky od účinků stavby předpokládaných v územním a stavebním řízení, jestliže tyto účinky přesáhnou limity stanovené právními předpisy, územním rozhodnutím, stavebním povolením či závaznými stanovisky dotčených orgánů. Pokud žalobkyně mínila v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu spatřovat nedodržení stavebního povolení z hlediska hlukové zátěže a z hlediska rušivého osvitu, posoudil tyto skutečnosti soud věcně, jak je uvedeno výše.

Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost kolaudačního souhlasu pro nedostatečné odůvodnění, vyšel soud z toho, že § 154 správního řádu stanoví, že pokud správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části (tj. části čtvrté), podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

Žalobkyně tvrdí, že žalovaný byl povinen aplikovat ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, tj. vydaný kolaudační souhlas odůvodnit. Takový závěr však z právní úpravy neplyne. Vydávání souhlasů podle stavebního zákona (včetně kolaudačních) zákonodárce cíleně zavedl jako zjednodušený postup pro správní činnosti, u nichž zpravidla nelze předpokládat dotčení práv osob odlišných od stavebníka. Právě za účelem zrychlení a zjednodušení procesního postupu zákonodárce v těchto případech upustil od požadavku vedení správního řízení završeného vydáním správního rozhodnutí. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nemusí být podle § 154 správního řádu při vydávání kolaudačních souhlasů aplikováno, a to ani přímo (není obsaženo ve výčtu aplikovatelných ustanovení), ani obdobně (z důvodu zákonem předpokládaného zjednodušení procesu). Právě proto jsou souhlasy podle stavebního zákona rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu nazírány jako zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. a nikoliv jako rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Nelze tedy hovořit o nepřezkoumatelnosti kolaudačního souhlasu pro nedostatek důvodů, neboť důvody jeho vydání v něm nemusí být vůbec uvedeny (jakkoliv v případě evidentně konfliktní situace to může být vhodné s cílem předcházet soudním sporům, jež mohou plynout z nepochopení na straně souhlasem dotčených osob) a tyto důvody jsou před soudem zjišťovány z obsahu spisové dokumentace, vyjádření žalovaného správního orgánu, popř. navržených důkazních prostředků.

Jak plyne ze shora uvedeného, soud shledal žalobu částečně důvodnou a kolaudační souhlas nezákonný. Soud však nemohl vyhovět navazujícímu požadavku žalobkyně na to, aby uložil žalovanému kolaudační souhlas zrušit. Žalovaný totiž takovou pravomocí nedisponuje. Podle § 122 odst. 3 věty třetí a čtvrté stavebního zákona lze souhlas přezkoumat v

přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. V důsledku této právní úpravy přijaté s účinností od 1. 1. 2013 již nelze bez dalšího vycházet ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb., které byly formulovány v době, kdy zrušení či změnu (kolaudačního) souhlasu prováděl podle ustanovení § 156 správního řádu přímo žalovaný. Novela stavebního zákona poněkud atypicky stanovila, že přezkum souhlasů, byť samy nemají povahu rozhodnutí, má probíhat na bázi přímé aplikace úpravy obsažené v hlavě IX části druhé správního řádu, tj. v klasickém přezkumném řízení, kde pravomoc zrušit či změnit souhlas náleží podle § 95 odst. 1 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu žalovaného. Pro výjimečný postup podle § 95 odst. 2 správního řádu (provedení přezkumného řízení přímo žalovaným) v tomto případě evidentně nejsou naplněny podmínky, neboť stavebník nedal k přezkumnému řízení podnět (přínejmenším to neplyne ze správního spisu). Soud by mohl za stávající právní úpravy nanejvýše žalovanému uložit, aby bezodkladně spis předložil nadřízenému správnímu orgánu s podnětem k provedení přezkumného řízení. V této souvislosti je třeba upozornit na § 54 odst. 6 s. ř. s., podle něž je výrok rozsudku závazný pro orgány veřejné moci (tj. nejen pro samotného žalovaného). První výrok rozsudku deklarující nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu je tedy závazný i pro nadřízený správní orgán.

Právě popsanému postupu však brání, že pro provedení přezkumného řízení, v němž by bylo možno kolaudační souhlas zrušit, uplynula lhůta pro zahájení přezkumného řízení. Podle § 122 odst. 3 bylo možno přezkumné řízení lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Napadený kolaudační souhlas nabyl právních účinků oznámením stavebníkovi dne 23. 10. 2013, přezkumné řízení tak bylo možno zahájit nejpozději dne 23. 10. 2014. Dlužno dodat, že již samotná žaloba byla podána po uplynutí této lhůty (až 4. 11. 2014).

Stejně tak soud nemohl vyhovět ani požadavku žalobkyně, aby bylo žalovanému uloženo, aby zakázal užívání stavby. Žalovaný může takto postupovat při zjištění závad bránících bezpečnému užívání stavby nebo při zjištění rozporu s podmínkami § 119 odst. 2 stavebního zákona teprve v situaci, kdy by byl zrušen napadený kolaudační souhlas. To však může učinit pouze nadřízený orgán v přezkumném řízení, který však není účastníkem tohoto řízení a jemuž soud takovou povinnost přímo uložit nemůže, a to tím spíše, že pro zahájení přezkumného řízení uplynula zákonná lhůta. Jen pro úplnost soud dodává, že bylo-li by přezkumné řízení možné, v rámci něj by se takovou otázkou nadřízený orgán zabývat musel, a pokud by shledal podmínky pro zrušení napadeného kolaudačního souhlasu a současně naplnění podmínek § 122 odst. 4 stavebního zákona, napadený souhlas by zrušil a namísto souhlasu vydal rozhodnutí, jímž užívání stavby zakáže.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z 6 800 Kč, tedy o 1 428 Kč. Žalobkyni tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 10 228 Kč. Za repliku soud žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť shledal, že pro posouzení věci takřka neměla význam a nelze ji tak považovat za důvodně vynaložený náklad.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.